

Hodina Božieho súdu prišla – číslo jeden

Súd nad živými a prorocký význam 11. septembra

Jeff Pippenger

2024-12-18

Po dlhší čas, ba už bezprostredne po 11. septembri, sme dôsledne učili, že súd nad živými sa začal 11. septembra. Túto skutočnosť sme chápali na základe množstva biblických svedectiev, ktoré ju potvrdzovali z úplne odlišných strán. Od júla 2023 sme porozumeli ešte viacerým podrobnostiam súdu nad živými, ktorý sa začal 11. septembra, v porovnaní s podrobnosťami objavenými krátko po 11. septembri. Prečo sa súd nad živými začal 11. septembra? Čo je biblický súd nad živými?

V prvej kapitole knihy Zjavenie je hlavnou charakteristikou, ktorou je Kristus označený, to, že je Alfa i Omega, Začiatok i Koniec, Prvý i Posledný. Práve tento atribút svojho charakteru dal za príklad, keď prikázal Jánovi, aby napísal veci, ktoré sú; a tým Ján zároveň písal aj veci budúce. Ježiš vždy znázorňuje koniec prostredníctvom začiatku. Taký je.

Biblia označuje Ježiša ako Slovo. Prvá kniha Biblie, Genezis, znamená „počiatok“. Poslednou knihou Biblie je kniha Zjavenie a pravdy, ktoré boli po prvý raz predstavené v knihe Genezis, sú rozoberané v knihe Zjavenie. Genezis je Alfa a Zjavenie je Omega, a spolu sú Slovom, a Slovo je Ježiš, ktorý je Alfa i Omega. Boží podpis, čiže jeho meno, je vpísané do každého úseku biblického proroctva. Tento podpis potvrdzuje, že svetlo v danom úseku je pravda.

Ak výklad určitej state proroctva nenesie podpis Boha, ktorým je Jeho meno, ktorým je Jeho charakter, potom je tento výklad nesprávny. Existujú aj ďalšie skúšky, ktoré sa majú uplatniť pri vykladaní Božieho prorockého Slova, no nech už človek použije akúkoľvek skúšku, táto skúška musí byť vymedzená v Božom Slove. Ak nejestvujú ľudmi vytvorené skúšky, je aj menej ľudmi vytvorených výkladov. Teda prečo? A čo? Je biblickým súdom živých ten, ktorý sa začal 11. 9.?

Keď sa Kristus predstavuje v knihe Zjavenia, označuje sa za začiatok i koniec a používa proroka Jána, aby znázornil, čo tento atribút Jeho charakteru predstavuje. Posolstvo celej knihy označuje ako zjavenie seba samého. Prikazuje Jánovi, aby napísal to, čo vtedy existovalo v Jánovom svete, a tým by Ján zaznamenával to, čo bude na konci sveta. Ján bol jedným z dvanástich vodcov na počiatku kresťanskej cirkvi, a preto Ján znázorňuje záver kresťanskej cirkvi, predstavenej stoštyridsiatimi štyrmi tisícmi a veľkým zástupom v siedmej kapitole knihy Zjavenia.

Biblická logika je táto: Ježiš je Slovo, skrze ktoré bolo stvorené všetko, Slovo, ktoré od vekov jestvuje so svojím Otcom, a zároveň je aj Biblia, lebo On je Slovo Božie. Prvým atribútom Kristovho charakteru, ktorý je predstavený v poslednom posolstve Božieho Slova, je to, že zobrazuje koniec nejakej veci začiatkom tej istej veci. Ak sa táto pravda o Božom charaktere neuplatní pri štúdiu Biblie, človek nemôže skutočne poznať, čo je súd nad živými, a prečo sa začal 11. septembra, a čo je ešte dôležitejšie, prečo sa už takmer skončil.

Ako príklad princípu Alfa a Omega staroveký Izrael predstavuje predobraz novodobého Izraela, čo je prorocká pravda, ktorú možno tiež vyjadriť tak, že doslovný Izrael je predobrazom duchovného Izraela. Bez ohľadu na to, ako by to mohlo byť vyjadrené, staroveký doslovný Izrael aj novodobý duchovný Izrael majú dejiny začiatku i dejiny konca. Tri zo štyroch dejín sú už minulosťou a my sa teraz nachádzame vo štvrtých a posledných dejinách.

Tri minulé dejiny predstavujú troch svedkov poslednej generácie dejín zeme. Tieto tri minulé dejiny určujú generáciu, ktorá je v knihe Zjavenie predstavená ako stoštyridsaťštyritisíc. Existujú aj iné prorocké línie dejín, ktoré sa tiež zaoberajú stoštyridsaťštyritisíc, avšak číslo stoštyridsaťštyritisíc obsahuje prorockú symboliku, že stoštyridsaťštyritisíc sú tí, ktorí sú prorocky predstavení vynásobením dvanástich kmeňov starovekého doslovného Izraela dvanástimi učeníkmi novodobého duchovného Izraela.

Ako ďalší príklad Alfý a Omegy predstavujú traja anjeli zo štrnástej kapitoly knihy Zjavenie dejiny začiatku a konca. Milleritské hnutie predstavuje počiatkové dejiny troch anjelov a hnutie stoštyridsaťštyritisíc predstavuje dejiny na závere posolstva tretieho anjela. Hnutie alfý ohlásilo začatie vyšetrujúceho súdu 22. októbra 1844. Hnutie omegy ohlásilo začatie súdu nad živými, pričom jeho začiatok určilo na 11. september 2001.

Tretím príkladom Alfý a Omegy, ktorý možno ľahko podporiť inšpiráciou, je to, že na počiatku, v alfa hnutí milleritov, sa podobenstvo o desiatich pannách naplnilo do poslednej litery. Sestra Whiteová stotožňuje dejiny milleritov v knihe Veľký spor s kontextom naplnenia tohto podobenstva v tom čase. Učí, že aj omega hnutie stoštyridsiatich štyroch tisíc takisto naplní podobenstvo o desiatich pannách do poslednej litery. Tri stručné svedectvá Krista, ktorý stotožňuje koniec so začiatkom.

Na počiatku dejín starovekého Izraela Hospodin vstúpil do zmluvného vzťahu s Hebrejmi, čo bolo znázornené krvou na verajach dverí; a to je, samozrejme, vôbec prvá zmienka o Polnočnom volaní v Božom slove. Krst je symbolom zmluvného vzťahu s Kristom a Pavol nás učí, že Hebreji, ktorí vyšli z Egypta, boli všetci pokrstení „v oblaku“ a „v mori“. Keď prešli za more, bola im daná manna, ktorá je okrem iného symbolom soboty siedmeho dňa v súvislosti s tým, že bola skúškou.

„Manna“ predstavuje ich prvú skúšku, a keď zlyhali vo svojej desiatej a záverečnej skúške, keď odmietli posolstvo Jozuu a Káleba, Pán ich potom zavrhol ako svoj zmluvný ľud a vstúpil do zmluvy s Jozuom a Kálebom. Keď napokon vstúpili do Zaslúbenej zeme, obrad obriezky nebol vykonaný na tých mužoch, ktorí sa narodili počas štyridsiatich rokov, lebo tento obrad sa skončil pri vzbuze v Kádeši a bol znovu ustanovený v Kádeši tesne pred vstupom. Toto je znamenie Alfý a Omegy.

Štyridsaťročné putovanie po púšti sa začalo vzburou proti posolstvu Jozuu a Káleba a skončilo sa Mojžišovou vzburou, keď uderil do Skaly, a tak nesprávne predstavil Boží charakter a dielo. Začiatok starovekého Izraela znázorňuje koniec starovekého Izraela.

Na sklonku starovekého Izraela prišiel Ježiš ako „Posol zmluvy“ v tretej kapitole Malachiáša, aby potvrdil „zmluvu“ s mnohými na jeden týždeň, na naplnenie deviatej kapitoly Daniela. Ako Posol

zmluvy Kristus vstúpil do zmluvy s kresťanskou cirkvou práve v tých dejinách, v ktorých obišiel niekdajší zmluvný ľud. Na počiatku starovekého Izraela ako Božieho zmluvného ľudu Pán obišiel predchádzajúci zmluvný ľud a vstúpil do zmluvy s novým vyvoleným ľudom. To isté urobil aj na konci starovekého Izraela.

Symbolom zmluvy je manželstvo a od narodenia Krista až po zničenie Jeruzalema v roku 70 po Kr. prorocstvo predstavuje postupný rozvod Boha so starovekým doslovným Izraelom. Kedy teda bol rozvod skutočne účinný: pri Jeho narodení, pri Jeho smrti, pri ukameňovaní Štefana alebo pri zničení Jeruzalema?

Medzitým prichádzali do chrámu, zasväteného uctievaniu Boha, ctitelia zo všetkých národov. Trblietajúci sa zlatom a drahokamami bol zjavením krásy a velebnosti. No Jehova sa už v tom paláci nádhernej krásy nenachádzal. Izrael sa ako národ odlúčil od Boha. Keď sa Kristus, blízko záveru svojej pozemskej služby, naposledy pozrel na vnútro chrámu, povedal: „Hľa, váš dom vám zostáva pustý.“ Matúš 23:38. Dovtedy nazýval chrám domom svojho Otca; no keď Syn Boží vyšiel spoza tých múrov, Božia prítomnosť bola navždy odňatá chrámu postavenému na Jeho slávu.“ Skutky apoštolov, 145.

Na druhý deň po triumfálnom vstupe Kristus vyhlásil, že dom Židov zostal spustošený, a rozvod bol dovŕšený. Teda rozvod bol dovŕšený, keď slnko zapadlo v deň triumfálneho vstupu.

„Jeruzalem bolo dieťaťom Jeho starostlivosti, a ako nežný otec žiali nad neposlušným synom, tak Ježiš plakal nad milovaným mestom. Ako by som ťa mohol vydať? Ako by som sa mohol dívať, ako si vydané záhube? Musím ťa nechať ísť, aby si doplnilo čašu svojej neprávosti? Jediná duša má takú hodnotu, že v porovnaní s ňou svety upadajú do bezvýznamnosti; no tu mal byť stratený celý národ. Keď sa rýchlo zapadajúce slnko stratí z nebeského obzoru, deň milosti pre Jeruzalem sa skončí. Kým sa zástup zastavil na úbočí Olivového vrchu, pre Jeruzalem ešte nebolo neskoro kajať sa. Anjel milosrdenstva práve skladal svoje krídla, aby zostúpil zo zlatého trónu a uvoľnil miesto spravodlivosti a rýchlo prichádzajúcemu súdu. No Kristovo veľké srdce lásky sa ešte stále prihováralo za Jeruzalem, ktorý pohrdol Jeho milosťami, opovrhol Jeho výstrahami a práve sa chystal zamočiť si ruky v Jeho krvi. Keby sa Jeruzalem len kajal, ešte nebolo príliš neskoro. Kým posledné lúče zapadajúceho slnka ešte spočívali na chráme, veži a cimburí, či by ho nejaký dobrý anjel nepriviazol k Spasiteľovej láske a neodvrátil jeho záhubu? Krásne a nesväté mesto, ktoré kameňovalo prorokov, ktoré zavrholo Syna Božieho, ktoré sa svojou nekajúcnosťou samo spúťovalo putami otroctva — jeho deň milosti sa takmer skončil!“

„A zasa Duch Boží prehovára k Jeruzalemu. Skôr než sa deň skončí, je vydané ďalšie svedectvo o Kristovi. Hlas svedectva sa pozdvihuje a odpovedá na volanie z prorockej minulosti. Ak Jeruzalem vypočuje toto volanie, ak prijme Spasiteľa, ktorý vstupuje do jeho brán, ešte stále môže byť spasený.“

„K vládárom v Jeruzaleme došli správy, že Ježiš sa približuje k mestu s veľkým zástupom ľudu. No pre Božieho Syna nemajú nijaké privítanie. V strachu Mu vychádzajú v ústrety v nádeji, že zástup rozptýlia. Keď sa sprievod chystá zostúpiť z Olivového vrchu, vládcovia ho zastavia. Pýtajú sa na príčinu tohto búrlivého jasotu. Keď kladú otázku: „Kto je to?“ učeníci,

naplnení duchom inšpirácie, na ňu odpovedajú. V hlahole výrečných slov opakujú proroctvá o Kristovi:“

„Adam vám povie: Je to semeno ženy, ktoré rozdrví hadovi hlavu.“

„Spýtajte sa Abraháma, on vám povie: Je to ‚Melchisedech, kráľ Sálemu,‘ Kráľ pokoja. Genesis 14:18.“

„Jákoab vám povie: On je Šílo z kmeňa Júdovho.“

„Izaiáš vám povie: ‚Imanuel,‘ ‚Predivný, Radca, Mocný Boh, Večný Otec, Knieža pokoja.‘ Izaiáš 7:14; 9:6.

„Jeremiáš vám povie: Ratolesť Dávidova, ‚Hospodin, naša spravodlivosť.‘ Jeremiáš 23:6.

„Daniel vám povie: On je Mesiáš.“

„Ozeáš vám povie: Je ‚Pán, Boh zástupov; Pán je jeho pamiatka.‘ Ozeáš 12,5.“

„Ján Krstiteľ vám povie: On je ‚Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.‘ Ján 1,29.

„Veľký Jehova vyhlásil zo svojho trónu: ‚Toto je môj milovaný Syn.‘ Matúš 3:17.

„My, Jeho učeníci, vyhlasujeme: Toto je Ježiš, Mesiáš, Knieža života, Vykupiteľ sveta.“

„A knieža mocností temnosti Ho uznáva slovami: ‚Viem, kto si, ten Svätý Boží.‘ Marek 1,24.“
Túžba vekov, 577–579.

Dejiny Kristovho triumfálneho vstupu boli predobrazom dejín Polnočného volania v období milleritského hnutia. Pasáž od sestry Whiteovej ukazuje, že keď vstup začal, ľud sa dostal pod vnuknutie Ducha Svätého, a potom sa Kristus zastavil a plakal nad Jeruzalemom. Potom vo vstupe pokračoval a následne sa postavil tvárou v tvár židovskému vedeniu. Chcel by som vyčleniť určité charakteristické znaky tohto príbehu, aby som určil medzníky, ktoré sa opakujú v dejinách milleritov. Najprv však chcem poukázať na začiatok a koniec. To, čo sme práve citovali od sestry Whiteovej, predstavuje záver jednej kapitoly a začiatok nasledujúcej kapitoly hovorí toto.

„Kristov triumfálny vjazd do Jeruzalema bol matným predobrazom Jeho príchodu na nebeských oblakoch s mocou a slávou, uprostred víťazstva anjelov a plesania svätých. Vtedy sa naplnia Kristove slová určené kňazom a farizejom: ‚Odteraz ma neuvidíte, dokiaľ nepoviete: Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom.‘ Matúš 23,39. V prorockom videní bol Zachariášovi ukázaný ten deň konečného triumfu; a uzrel aj údel tých, ktorí pri prvom príchode Krista zavrhlí: ‚A budú hľadiť na mňa, ktorého prebodli, a budú nariekať nad ním, ako sa narieka nad jediným synom, a budú horko žialiť nad ním, ako sa horko žiali nad prvorodeným.‘ Zachariáš 12,10. Túto scénu Kristus predvídal, keď hľadel na mesto a plakal nad ním. V časnej skaze Jeruzalema videl konečné zničenie toho ľudu, ktorý sa previnil krvou Božieho Syna.“

„Učeníci videli nenávisť Židov voči Kristovi, no ešte nevideli, k čomu povedie. Ešte nechápali skutočný stav Izraela ani nerozumeli odplate, ktorá mala dopadnúť na Jeruzalem. To im Kristus objasnil prostredníctvom významného názorného poučenia.“

„Posledná výzva Jeruzalemu vyšla nazmar. Kňazi a poprední muži počuli, ako v odpovedi na otázku: „Kto je to?“ zaznel zástupom prorocký hlas minulosti, no neprijali ho ako hlas vnuknutia. V hneve a úžase sa pokúšali ľud umlčať. V zástupe boli aj rímski dôstojníci a pred nimi Ho Jeho nepriatelia obvinili ako vodcu vzbury. Tvrdili, že sa chystá zmocniť sa chrámu a kraľovať ako kráľ v Jeruzaleme.“ Túžba vekov, 580.

Myšlienka, ktorú som nechcel opomenúť, je tá, že Kristov triumfálny vstup do Jeruzalema je predobrazom nielen Polnočného volania v dejinách milleritského hnutia, ale aj konca sveta. Súvisí s Kristovým návratom na začiatku tisícročia v dvadsiatej kapitole Zjavenia a tiež s Jeho návratom spolu s Novým Jeruzalemom na konci tisícročia. Súvisí aj so smrťou bezbožných pri Jeho druhom príchode a s ich konečným súdom na konci tisícročia. Začiatok posledného odseku uvádza: „Posledná výzva Jeruzalemu zaznela nadarmo. Kňazi a vodcovia počuli, ako sa v odpovedi na otázku: „Kto je to?“ v zástupe ozýva prorocký hlas minulosti, no neprijali ho ako hlas Vnuknutia.“

Posledná výzva bola márna a táto výzva bola predstavená ako „prorocký hlas minulosti“. Zástup za Kristových dní odmietol svoju poslednú výzvu, lebo zavrhol Jeremiášovu radu vrátiť sa na staré cesty. Odmietli aj metodológiu „riadok na riadok“, lebo učenici odpovedali na otázku „Kto je tento?“ tým, že spojili viacerých svedkov, riadok na riadok, trochu tu a trochu tam.

Keď Kristus začína vstup do Jeruzalema, po ceste sa zastaví. Začína sa to naplnením proroctva, keď učenici zaistia oslicu, na ktorej má Kristus jazdiť. Nikdy predtým nejazdil na zvierati a na tom zvierati nikdy predtým nik nejazdil. Logika tu poukazuje na zázrak, lebo ktoré zviera dovolí jazdcovi sadnúť si naň po prvý raz a kto vie, ako zvládnuť jazdu na oslici, ktorá to nikdy predtým neurobila. Je to podobné tomu, keď Filištínci položili obetný dar na voz spolu s Archou a zapriahli dve kravy, ktoré obe došli teľatá a ktoré nikdy predtým neťahali voz; a tie okamžite opustili teľatá a vydali sa na cestu, aby Archa bola navrátená Hebrejom. Archa je na ceste do Jeruzalema a keď ju Dávid napokon privedie do Jeruzalema, predobrazil Kristov triumfálny vstup.

Keď Kristus zasadol na osla, ľud začal vystieľať cestu svojimi plášťami, rúbať palmové ratolesti a zaznieval volajúci zástup: „Hosanna Synovi Dávidovmu; požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosanna na výsostiach!“ (Matúš 21:9) Vodcovia sa stavajú na odpor a žiadajú Ježiša, aby umlčal zástup. Idú ďalej a Ježiš sa zastaví, aby oplakával stratené ľudstvo, predstavované Jeruzalemom. Potom sprievod pokračuje a vodcovia sa opäť vmiešajú, dožadujúc sa vedieť, kto je Ježiš. Nato učenici odpovedajú svedectvom prorokov, riadok za riadkom.

Dejiny, o ktorých teraz uvažujeme, predchádzalo vzkriesenie Lazára, ktoré označuje prvé sklamanie v prorockej línii znázornenej v podobenstve o desiatich pannách, a Uzzovo dotknutie sa Archy v línii Dávidovho triumfálneho vstupu do Jeruzalema. Prvé sklamanie je spojené s časom meškania a Kristus meškal, keď sa najprv dopytal, že Lazár je chorý, tak ako Dávid meškal tým, že Archu ponechal na mieste, kde Uzza zomrel, až kým ju neskôr nevzal späť. Lazár zomrel a potom bol vzkriesený. Lazár je ten, kto potom vedie osla, na ktorom Ježiš vchádza do Jeruzalema.

V dejinách milleritského hnutia prišiel druhý anjel 19. apríla 1844, pri prvom sklamaní, ktoré označilo začiatok času meškania. Potom začal Samuel Snow postupne rozvíjať posolstvo Polnočného volania. Postupné rozvíjanie tohto posolstva je znázornené Kristovým vstupom do

Jeruzalema. Postupnosť Snowovej práce je takisto znázornená putovaním Archy, od Filištíncov, na voz, k Uzzovi a napokon do Jeruzalema.

Vstup má na začiatku vyhlásenie ľudu, keď vodcovia povedali Kristovi, aby umlčal zástup; potom nasleduje Kristov plač, a potom vyhlásenie učeníkov, keď sa zatvrdilí vodcovia opýtali, kto je Kristus. Prejav vnuknutia v ľude, ktorý vyvolal prvú reakciu zatvrdilých vodcov, sa opakuje učeníkom, keď predložili „riadok za riadkom“ množstvo prorockých svedectiev z minulosti. Keď toho dňa zapadlo slnko, staroveký Izrael bol rozvedený s Bohom.

V tomto príbehu sme poučení, že učeníci „nechápali odplatu, ktorá mala dopadnúť na Jeruzalem“. „Odplata“, ktorá mala „dopadnúť na Jeruzalem“, bola učeníkom znázornená „významným názorným poučením“. Týmto významným názorným poučením bolo prekliatie figovníka. Zničenie Jeruzalema, ktorému učeníci ešte nerozumeli, bolo znázornené prekliatím figovníka, ako aj podobenstvom, ktoré Kristus predtým učil o figovníku.

„Toto varovanie platí na všetky časy. Kristov čin, keď preklial strom, ktorý stvorila Jeho vlastná moc, stojí ako varovanie pre všetky cirkvi a pre všetkých kresťanov. Nikto nemôže žiť podľa Božieho zákona bez toho, aby neslúžil iným. No mnohí nežijú Kristov milosrdný, nesebecký život. Niektorí, ktorí sa pokladajú za vynikajúcich kresťanov, nerozumejú tomu, čo tvorí službu Bohu. Plánujú a premýšľajú tak, aby sa zapáčili sebe. Konajú iba so zreteľom na seba. Čas má pre nich cenu iba potiaľ, pokiaľ môžu zhromažďovať pre seba. Vo všetkých záležitostiach života je to ich cieľ. Neslúžia iným, ale sebe. Boh ich stvoril, aby žili vo svete, kde sa musí vykonávať nesebecká služba. Určil ich, aby pomáhali svojim blízkym každým možným spôsobom. No ich ja je také veľké, že nevidia nič iné. Nie sú v spojení s ľudstvom. Tí, ktorí takto žijú pre seba, sú ako figovník, ktorý vzbudzoval všetky zdania, no bol bez ovocia. Zachovávajú formy bohoslužby, ale bez pokánia a viery. Vo vyznaní ctia Boží zákon, ale poslušnosť chýba. Hovoria, ale nekonajú. Vo výroku vyrieknutom nad figovníkom Kristus ukazuje, aká nenávidená je v Jeho očiach táto márna pretváрка. Vyhlasuje, že otvorený hriešnik je menej vinný než ten, kto vyznáva, že slúži Bohu, no neprináša ovocie na Jeho slávu.“

„Podobenstvo o figovníku, vyslovené pred Kristovou návštevou Jeruzalema, malo priamu súvislosť s poučením, ktoré dal, keď preklial neplodný strom.“ Túžba vekov, 584.

Po poslednom stretnutí s vodcami sa Ježiš odobral na nočnú modlitbu a potom ráno, keď prechádzal okolo figovníka, ho preklial.

„Nebol čas zreých fíg, iba v niektorých krajocho; a na vysočinách okolo Jeruzalema bolo možné v pravde povedať: ‚Čas fíg ešte neprišiel.‘ Ale v sade, ku ktorému Ježiš prišiel, sa jeden strom zdal byť pred všetkými ostatnými. Už bol pokrytý listím. Povahou figovníka je, že skôr ako sa listy rozvinú, objaví sa rastúci plod. Preto tento strom v plnom listí dával prísľub dobre vyvinutého ovocia. Jeho vzhľad však klamal. Keď Ježiš prehládal jeho konáre od najnižšieho konára až po najvyššiu vetvičku, nenašiel ‚nič len listie‘. Bola to masa okázalého listia, a nič viac.“

„Kristus nad ním vyslovil zničujúce zlorečenie. Povedal: ‚Nech z teba nikto naveky viac neje ovocia.‘ Nasledujúce ráno, keď Spasiteľ a Jeho učeníci opäť kráčali do mesta, ich pozornosť upútali uschnuté konáre a ovisnuté listy. ‚Majstre,‘ povedal Peter, ‚pozri, figovník, ktorý si zlorečil, uschol.‘“

„Kristov čin, keď preklial figovník, učeníkov ohromil. Zdal sa im nepodobný Jeho spôsobom a Jeho skutkom. Často Ho počuli vyhlasovať, že neprišiel odsúdiť svet, ale aby svet skrze Neho mohol byť spasený. Pamätali si Jeho slová: ‚Syn človeka neprišiel zahubiť ľudské životy, ale zachrániť ich.‘ Lukáš 9:56. Jeho podivuhodné skutky boli konané na obnovu, nikdy nie na ničenie. Učeníci Ho poznali iba ako Obnoviteľa, Lekára. Tento čin stál osamote. Aký bol jeho účel? pýtali sa.“

Boh „má záľubu v milosrdenstve“. „Akože žijem, hovorí Panovník Hospodin, nemám záľubu v smrti bezbožného.“ Micheáš 7,18; Ezechiel 33,11. Pre Neho je dielo ničenia a vyhlásenie súdu „cudzím dielom“. Izaiáš 28,21. No práve z milosrdenstva a lásky odhaľuje budúcnosť a zjavuje ľuďom následky cesty hriechu.

„Preklatie figovníka bolo stvárněným podobenstvom. Tento neplodný strom, vystatujúci sa svojím okázalým lístím priamo pred Kristovou tvárou, bol symbolom židovského národa. Spasiteľ chcel svojim učeníkom jasne ukázať príčinu i istotu Izraelovej záhuby. Na tento účel stromu prisúdil mravné vlastnosti a urobil z neho vykladača božskej pravdy. Židia vystupovali oddelene od všetkých ostatných národov a vyznávali vernosť Bohu. On im prejavoval zvláštnu priazeň a oni si robili nárok na spravodlivosť prevyšujúcu každý iný národ. Boli však porušení láskou k svetu a chamtivosťou po zisku. Chválili sa svojím poznaním, no nepoznali Božie požiadavky a boli plní pokrytectva. Ako neplodný strom rozprestierali vysoko svoje okázalé vetvy, bujné na pohľad a krásne pre oko, ale neprinášali ‚nič okrem lístia‘. Židovské náboženstvo so svojím nádherným chrámom, svojimi posvätnými oltármi, svojimi mitrami ovenčenými kňazmi a pôsobivými obradmi bolo vskutku krásne vo vonkajšom zjave, no chýbala mu pokora, láska a dobrotivosť.“ Túžba vekov, 581, 582.

Začali sme tým, že sme položili dve otázky, na ktoré práve odpovedáme. Tieto otázky zneli: „Prečo sa súd nad živými začal 11. septembra? Čo je biblický súd nad živými?“

Tých niekoľko riadkov proroctva, ktoré sme práve uviedli, sú biblickými svedectvami o súde nad živými. Tieto riadky proroctva sa zaoberajú oveľa viac než len samotnými „základmi“ súdu, no najprv odpovedáme na otázky 9/11 a súdu nad živými.

„Videl som,‘ hovorí prorok Daniel, ‚až boli postavené tróny a zasadl si Pradávný; Jeho rúcho bolo biele ako sneh a vlasy Jeho hlavy ako čistá vlna; Jeho trón bol ohnivé plamene a jeho kolesá horiaci oheň. Ohnivý prúd vychádzal a plynul spreď Neho; tisíce tisícov Mu slúžili a desaťtisíckrát desaťtisíc stálo pred Ním: súd zasadol a knihy boli otvorené.‘ Daniel 7:9, 10, R.V.“

„Tak bol prorokovi vo videní predstavený ten veľký a slávnostný deň, keď majú charaktery a životy ľudí prejsť preskúmaním pred Sudcom celej zeme a každému človeku má byť odplatené ‚podľa jeho skutkov‘. Starodávny je Boh Otec. Žalmista hovorí: ‚Skôr než sa zrodili vrchy, než si utvoril zem a svet, od vekov na veky Ty si Boh.‘ Žalm 90,2. On, prameň všetkého bytia a

zdroj všetkého zákona, má predsedat' súdu. A svätí anjeli ako služobníci a svedkovia, v počte ,desaťtisíc ráz desaťtisíc a tisíce tisícov', sa zúčastňujú tohto veľkého súdneho zhromaždenia.“

„A hľa, s nebeskými oblakmi prichádzal ktosi ako Syn človeka; prišiel až k Starodávnemu dňov a priviedli Ho pred Neho. A bola Mu daná vláda, sláva i kráľovstvo, aby Mu slúžili všetky národy, kmene a jazyky; Jeho vláda je večná vláda, ktorá nepominie.“ Daniel 7,13.14. Kristov príchod, ktorý je tu opísaný, nie je Jeho druhým príchodom na zem. Prichádza k Starodávnemu dňov v nebi, aby prijal vládu, slávu a kráľovstvo, ktoré Mu budú dané pri uzavretí Jeho diela prostredníka. Práve tento príchod, a nie Jeho druhý príchod na zem, bol v prorocktve predpovedaný tak, že sa uskutoční na konci 2300 dní v roku 1844. Sprevádzaný nebeskými anjelmi vstupuje náš veľký Veľkňaz do svätyne svätých a tam sa zjavuje v Božej prítomnosti, aby vykonal posledné úkony svojej služby v prospech človeka — aby vykonal dielo vyšetrujúceho súdu a uskutočnil zmierenie za všetkých, o ktorých sa ukáže, že majú nárok na jeho dobrodenia.

„V predobraznej službe mali účasť na bohoslužbe Dňa zmierenia iba tí, ktorí predstúpili pred Boha s vyznaním a pokáním a ktorých hriechy boli prostredníctvom krvi obete za hriech prenesené do svätyne. Tak aj vo veľkom dni konečného zmierenia a vyšetrujúceho súdu sa posudzujú iba prípady tých, ktorí sa hlásia k Božiemu ľudu. Súd nad bezbožnými je osobitné a oddelené dielo a uskutočňuje sa v neskoršom období. „Lebo čas je, aby sa súd začal od domu Božieho; a ak sa najprv začína od nás, aký bude koniec tých, čo sú neposlušní Božiemu evanjeliu?“ 1 Peter 4:17.

„Knihy záznamov v nebi, v ktorých sú zapísané mená a skutky ľudí, majú určovať rozhodnutia súdu. Prorok Daniel hovorí: ‚Súd sa začal a knihy sa otvorili.‘ Zjavovateľ, opisujúc tú istú scénu, dodáva: ‚Otvorila sa aj iná kniha, ktorá je knihou života; a mŕtvi boli súdení podľa toho, čo bolo napísané v knihách, podľa svojich skutkov.‘ Zjavenie 20:12.

„Kniha života obsahuje mená všetkých, ktorí kedy vstúpili do služby Bohu. Ježiš povedal svojim učeníkom: ‚Radujte sa, že vaše mená sú zapísané v nebi.‘ Lukáš 10:20. Pavol hovorí o svojich verných spolupracovníkoch, ‚ktorých mená sú v knihe života.‘ Filipanom 4:3. Daniel, hľadiac vpred na ‚čas súženia, akého nikdy nebolo,‘ vyhlasuje, že Boží ľud bude vyslobodený, ‚každý, kto bude nájdený zapísaný v knihe.‘ A zjavenec hovorí, že do Božieho mesta vstúpia iba tí, ktorých mená ‚sú zapísané v Baránkovej knihe života.‘ Daniel 12:1; Zjavenie 21:27.

„Pamätná kniha‘ je zapísaná pred Bohom, v ktorej sú zaznamenané dobré skutky ‚tých, ktorí sa boja Hospodina a myslia na Jeho meno‘. Malachiáš 3:16. Ich slová viery, ich skutky lásky, sú zapísané v nebi. Nehemiáš na to poukazuje, keď hovorí: ‚Pamätaj na mňa, ó, môj Bože, ... a nevymaž moje dobré skutky, ktoré som vykonal pre dom svojho Boha.‘ Nehemiáš 13:14. V knihe Božej pamäti je každý skutok spravodlivosti zvečnený. Tam je verne zaznamenané každé prekonané pokušenie, každé premôžené zlo, každé vyslovené slovo nežného súcitu. A každý čin obete, každé utrpenie a každá bolesť znášané pre Krista, sú zapísané. Žalmista hovorí: ‚Ty počítaš moje blúdenia; vlož moje slzy do svojej nádoby; či nie sú v Tvojej knihe?‘ Žalm 56:8.“

„Existuje aj záznam o hriechoch ľudí. ,Lebo Boh privedie na súd každý skutok i každú skrytú vec, či je dobrá, alebo zlá.‘ ,Z každého neužitočného slova, ktoré ľudia povedia, budú vydávať počet v deň súdu.‘ Spasiteľ hovorí: ,Lebo podľa svojich slov budeš ospravedlnený a podľa svojich slov budeš odsúdený.‘ Kazateľ 12,14; Matúš 12,36.37. Tajné úmysly a pohnútky sa objavujú v neomylnom zázname; lebo Boh ,vynesie na svetlo, čo je skryté v tme, a zjaví úmysly srdc.‘ 1. Korint'anom 4,5. ,Hľa, je to napísané predomnou, ... vaše neprávosti a neprávosti vašich otcov spolu, hovorí Hospodin.‘ Izaiáš 65,6.7.“

„Dielo každého človeka prechádza pred Božou prehliadkou a je zaznamenané podľa vernosti alebo nevernosti. Oproti každému menu v nebeských knihách je s hroznou presnosťou zapísané každé nesprávne slovo, každý sebecký skutok, každá nesplnená povinnosť i každý tajný hriech spolu s každým ľstivým pretvarovaním. Nebom zoslané varovania alebo napomenutia, ktoré boli zanedbané, premárnené chvíle, nevyužité príležitosti, vplyv uplatnený na dobro alebo na zlo so svojimi ďalekosiahlymi dôsledkami — to všetko zaznamenáva zapisujúci anjel.

„Boží zákon je meradlom, podľa ktorého budú v súde skúšané charaktery a životy ľudí. Múdry muž hovorí: ,Boha sa boj a Jeho prikázania zachovávaj, lebo to je celá povinnosť človeka. Lebo Boh privedie na súd každý skutok.‘ Kazateľ 12:13, 14. Apoštol Jakub napomína svojich bratov: ,Tak hovorte a tak konajte ako tí, ktorí majú byť súdení zákonom slobody.‘ Jakub 2:12.“

„Tí, ktorí budú pri súde ,uznaní za hodných‘, budú mať podiel na vzkriesení spravodlivých. Ježiš povedal: ,Ale tí, čo budú uznaní za hodných dosiahnuť tamten vek a vzkriesenie z mŕtvych, ... sú rovní anjelom a sú Božími synmi, pretože sú synmi vzkriesenia.‘ Lukáš 20:35, 36. A opäť vyhlasuje, že ,tí, čo konali dobro,‘ vyjdú ,na vzkriesenie života.‘ Ján 5:29. Spravodliví mŕtvi nebudú vzkriesení skôr než po súde, pri ktorom budú uznaní za hodných ,vzkriesenia života.‘ Preto nebudú osobne prítomní pred súdnou stolicou, keď budú skúmané ich záznamy a rozhodované ich prípady.“

„Ježiš sa zjaví ako ich obhajca, aby sa za nich prihovárал pred Bohom. ,Ak by niekto zhrešil, máme u Otca obhajcu, Ježiša Krista spravodlivého.‘ 1 Jánov 2:1. ,Lebo Kristus nevošiel do svätyne učinenej rukami, ktorá je len predobrazom pravej, ale do samého neba, aby sa teraz za nás ukazoval pred Božou tvárou.‘ ,Preto aj môže dokonale spasit' tých, ktorí skrze Neho pristupujú k Bohu, pretože vždy žije, aby sa za nich prihovárал.‘ Hebrejom 9:24; 7:25.“

„Keď sa pri súde otvárajú záznamové knihy, životy všetkých, ktorí uverili v Ježiša, prichádzajú pred Boha na preskúmanie. Náš Zástanca, počnúc tými, ktorí žili na zemi ako prví, predkladá prípady každého nasledujúceho pokolenia a končí živými. Každé meno je spomenuté, každý prípad dôkladne preskúmaný. Mená sú prijaté, mená sú odmietnuté. Ak má niekto v záznamových knihách hriechy, ktoré neboli oľutované a odpustené, jeho meno bude vymazané z knihy života a záznam o jeho dobrých skutkoch bude vymazaný z knihy Božej pamäti. Pán vyhlásil Mojžišovi: ,Toho, kto zhrešil proti Mne, toho vymažem zo svojej knihy.‘ Exodus 32:33. A prorok Ezechiel hovorí: ,Keď sa spravodlivý odvráti od svojej spravodlivosti a pácha nepravosť, ... na všetky jeho spravodlivé skutky, ktoré činil, sa nespomenie.‘ Ezechiel 18:24.“ Veľký spor vekov, 479–483.

V nasledujúcom článku tejto série budeme pokračovať v tomto štúdiu a odpovieme na nastolené otázky.